

VUN KHÓM = = CÂY XANH

CUA ANH-HÙNG, KIẾN HIỆP MỘT

MÙA hạ đã đến. Bác của ngày thường vẫn lặn-đục ở trong hang, nhưng hôm nay bác cũng bỏ ra định đi chơi. Bác bỏ đường này sang đường nọ. Bác giương cặp mắt trông-trở nhìn cảnh-vật. Bác của ngắm cảnh, ngắm người, đang ngắm-ngẫm, bỗng nghe có tiếng the-thế gọi bác :

—Chào bác của, bác đi chơi đấy à!

Bác của nhìn quanh kiểm xem ai, thì ra đằng kia, dưới gốc cây, một đoàn kiến chừng hai mươi con đang lụi-hụi cùng nhau hiệp chung rình một quả táo đem về ổ. Nhưng vì quả táo quá nặng, đầu chúng kiến hết sức hiệp một cũng không rình nổi, bởi chúng bé quá kia mà! Bác của thấy vậy động lòng, liền bỏ lại xin giúp đoàn kiến đem quả táo về ổ. Bác vui-vẻ đưa càng lớn của bác ra, quắp lấy quả mang đi. Về tới ổ, đoàn kiến hết lời cảm-tạ. Bác của khiêm-nhường nói:

—Có chi đâu mà mấy chú cảm ơn quả vậy. Ở đời phải giúp-đỡ lẫn nhau, đừng nên ích-kỷ mà người ta khinh-dễ. Còn làm ơn thì chớ trông người ta trả ơn mới là quân-tử.

Nói đoạn, bác của từ-giã đi. Đoàn kiến dẫn :

—Khi trở về, xin mời bác ghé chơi nhé!

Bác của khoan-khoái vô-cùng vì làm được chuyện phải. Bác khen đoàn kiến nhỏ mà siêng-năng làm việc mãi, và biết lo xa.

Đi dạo thết mỗi càng lắm, bác quay trở về, định sẽ ghé lại ổ kiến nghỉ chơi. Song đi gần tới thì bác của giật mình lui lại, vì bác thấy một cậu bé tí-hon. Bác của sợ cậu bé ấy lắm. Bác nhìn-

biết cậu bé này tinh-nghịch, vẫn muốn bắt bác hồi mấy ngày trước kia lặn, nhưng hề cậu bé đưa tay bắt thì bác của thụt tuốt vào hang. Hôm nay rủ bác lại gặp cậu bé. Muốn trốn mà nào khỏi được, vì cậu bé đã thấy bác rồi. Cậu bé tiến đến bắt cua. Bác của rần bò mau, song làm sao mau hơn cậu bé được? Đành phải bị bắt. Bắt được cua, cậu bé vui-mừng nhảy-nhót.

—Thôi, đừng thụt vô hang nữa nhé! Mấy phải kéo con búp-bê đi chơi xuân.

Cậu bé tinh-ranh quá! Cậu buộc một đầu dây vào càng cua, còn đầu kia buộc vào con búp-bê. Xong rồi, cậu cầm roi đánh vào mình bác của tron-trót bảo đi. Bác của rần sức kéo, nhưng khôn nổi, con búp-bê to quá, làm sao kéo được? Thế là bác chịu lị, mặc cho cậu bé chửi-mắng, đánh-đập. Cậu la-hét om-sòm mà bác của cũng lì... Cậu phát cáu lên, đưa tay bẻ một càng lớn của bác của. «Rắc!» Đau-dớn quá, bác của bất-tĩnh. Vừa lúc ấy một con kiến đi tới, gặp bác của mắc nạn, lật-dật về báo tin cho đoàn kiến biết, rồi cùng nhau kéo đi cứu bác của. Tới nơi, chúng kiến thấy bác của chưa tỉnh và cậu bé đang ngồi bên cạnh cầm roi đánh của mãi. Đoàn kiến liền xúm nhau cắn vào bàn chơn cậu bé. Cậu bé vừa chạy, vừa khóc âm-ĩ lên; cậu dậm chơn, vùng mạnh, song đoàn kiến không sợ, cứ bám chặt vào chơn mà cắn cho đến khi người nhà chạy ra đem cậu bé vào nhà, bấy giờ đoàn kiến mới chịu thôi không cắn nữa, trở lại chỗ của nằm. Bác của bấy giờ cũng tỉnh lại và lấy làm lạ vì không thấy cậu bé đâu, chỉ

có đoàn kiến vây quanh mình. Đoàn kiến liền thuật đầu-đuôi cho bác cua rồ, và hỏi rằng :

—Bác bị đánh đau lắm nhỉ ! Nhưng bác có thù-oán cậu ranh con ấy chẳng ? Bác có định trả thù không ?

Bác cua diềm-nhiên trả lời rằng :

—Tôi rất cảm ơn mấy chú có lòng tốt cứu tôi khỏi sự nguy-hiểm. Thật mấy chú nhỏ-bé như thế mà can-dảm quá chừng. Ấy cũng vì có sự hiệp một nên mới thắng được kẻ nghịch-thù. Còn về phần tôi, dầu bị cậu bé ngỗ-nghịch

ấy đánh-đập tàn-nhẫn đến nỗi suýt bỏ mạng, tôi cũng không hề oán-giận cậu ấy. Nhưng tôi mong sao cậu ấy bỏ được tánh tinh-nghịch ấy đi mà thôi.

Nói đoạn, bác cua vui-vẻ, tươi-cười như thường. Đoàn kiến rất khâm-phục, đồng nói :

Bác cua tuy nhỏ hơn cậu bé ấy gấp ngàn lần, mà tấm lòng rất quân-tử, không tiều-nhơn, tàn-ác như cậu bé. Dầu bác bị hiếp-đáp, mà không hề oán-trách, thật là anh-hùng quá !—*Mme Võ-thạnh-Thời, Bình-long.*